No. 1003 Zaterdag 14 Maart 1903. 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 13 Maart.

BEBOSSCHING EN WATER.

„Aan den Gouverneur zal worden verzocht na te gaan in hoever een bebossching van het eiland Curaçao mogelijk wordt geacht, en zoo ja, welke jaarlijks terugkeerende kosten in den eersten tijd daaraan verbonden zouden zijn." Aldus het kort verslag van *Het Vaderland*, dd. 6 Februari, over Staatsbegrooting.

Een tweeledig onderzoek moet hier dus plaats hebben, te weten:

1. in hoever een bebossching van het eiland Curaçao mogelijk wordt geacht; en

2. welke jaarlijks terugkeerende kosten in den eersten tijd daaraan verbonden zouden zijn.

Dit onderzoek zal worden ingesteld als een begin om onze landbouwtoestanden te verbeteren. Het eerste en voornaamste immers, wat wij behoeven, is WATER, zonder WATER is geen landbouw mogelijk. Met den gemiddelden regenval echter op onze benedenwindsche eilanden is landbouw niet geheel onmogelijk, mits het water op het eiland blijve, en niet, zooals nu met groote, breede stroomen in zee loope. Om nu dit groote verlies van water tegen te gaan, zal een proeve genomen worden met het eenvoudigste, goedkoopste en gemakkelijkst te verkrijgen middel: bebossching. Boomen immers met hun wijd vertakte wortels houden het water een tijdlang vast, zoodat het niet plotseling en met geweld de hellingen afstort, maar langzaam naar beneden vloeit. Door de stammen en wortels der boomen moet het bijeenloopend water zich weder verdeelen en een andere richting aannemen, dan juist altijd door dezelfde greppels, die het naar de groote plantages voeren. Tusschen de boomen door verspreidt zich het water meer over de oppervlakte, zoekt overal een uitweg, wordt daardoor geringer in massa, maar ook in kracht, neemt minder humus mede en kan dieper in den grond dringen.

Is het echter mogelijk Curaçao te bebosschen? Wanneer men hier slechts denkt aan een groote vermeerdering van vruchtboomen in de plantages en een overvloedige uitbreiding van kreupelhout op de hellingen, zouden wij op de vraag bevestigend durven antwoorden. Het planten van boomen langs wegen en op velden zal bezwaarlijk gaan, dit kost te veel water en eischt al te streng toezicht. Een gedeelte der gouvernementsterreinen, waar eenige boomgroei reeds aanwezig is, zal moeten afgesloten worden en tevens bewaakt om te voorkomen, dat er hout gekapt worde of het vee erin worde gezonden om te grazen, daar geiten en schapen de jonge blaadjes der boomen afvreten en de groei en ontwikkeling der planten hierdoor wordt tegengegaan. Niet alle berghellingen echter liggen in gouvernementsterrein. En nu komen wij aan het voornaamste punt der quaestie. Meer dan het gouvernement zal de planter hier handelend moeten optreden, daar het grootste gedeelte der te bebouwen gronden in handen van particulieren is. Om zich van hun medewerking te verzekeren, zal het gouvernement ongetwijfeld alle moeite doen en desnoods niet voor de hiertoe noodzakelijke uitgaven terugschrikken. Een voornaam hulpmiddel is voorzeker het AANMOEDIGEN van boomkweekerij. De „Curaçaosche Maatschappij" zal hierin het Bestuur ter zijde willen staan, doch kan alleen invloed hebben op de groote grondeigenaren, die leden zijn van de vereeniging. Zij kunnen, na een duidelijke uiteenzetting van het groote nut der boomkweekerij overtuigd worden, dat hun medewerking hier plicht is om ons eiland vruchtbaarder te maken en niet zooveel water noodeloos te laten verloren gaan. Wanneer zij op hunne plantages brandhout en vruchtboomen wilden aanplanten op die plaatsen, waar in den regentijd het water te veel samenloopt, het omhakken van nog levende boomen voor brandhout en houtskool verbieden en de berghellingen meer begroeid laten, zouden zij een kleine schadevergoeding en vrijdom van grondbelasting voor het aldus bebouwd gedeelte kunnen genieten.

In die afgesloten terreinen, waar putten, waterleiding en voortdurend toezicht bij de hand is, zou een nieuwe aanplanting in 't groot alleen mogelijk zijn en aanmoediging verdienen, omdat het bijna onuitvoerbaar zal blijken langs de wegen en op gouvernementsterreinen nieuwe aanplantingen te beginnen, daar de kosten dan zeker te hoog zouden loopen.

De kleine grondeigenaren kunnen echter ook zeer goede diensten bewijzen en medewerken tot de bebossching van Curaçao.

De „Curaçaosche Maatschappij" zou hen ook kunnen aansporen door populaire geschriften met korte onderrichting en aanwijziging welke boomen geplant moeten worden hoe, en waar. Wanneer echter de HEG. GOUVERNEUR der kolonie zelf aan zijn volk verzocht, zooveel mogelijk mede te werken en door de districtmeesters het volk liet aanmoedigen en beloonen, zou dit alles niet zonder gunstige resultaten blijven. Het volk is gevoelig voor een goed woord, en wil ook gaarne een kleinigheid verdienen, als dit zonder veel moeite kan geschieden.! En dit moet hen aanlokken boomen te kweeken zooveel als hun mogelijk is. Als de mais geplant is, wordt het stukje grond toch afgezet en het grazend vee geweerd. Indien hun nu eens jonge boompjes werden verstrekt of hun verzocht werd bijv. dividivi te planten in den omheinden grond met de verzekering, dat, voor ieder boompje, dat in leven blijft, hun ieder jaar iets zal betaald worden, totdat de boom vruchten draagt, zouden velen hiervoor te vinden zijn. Hun maïs bleven zij vooreerst behouden, en later zou de dividivi hun rijpe peulen leveren en tevens dienen om het water vast te houden en te verdeelen over de verder afgelegen oppervlakte, welke dan wederen tot planten geschikt kan worden gemaakt. Zoo heel veel moeite zou het hun ook niet wezen, wanneer zij er goed voor betaald werden, dien kleinen plantjes water te geven in den drogen tijd.

De uitgaven zullen derhalve berekend moeten worden volgens de onkosten der omrastering van gouvernementsgronden en de vergoeding of aanmoediging voor de planters en kleine grondeigenaren. Wat dit laatste betreft, kan men net zoover gaan als Holland toe zal staan. Maar één ding moet niet uit het oog worden verloren. Indien men aan de arme grondbezitters een AANMOEDIGING wil schenken, moet men niet alleen rekening houden met de werkelijke onkosten, maar voornamelijk met het doel: het boomenkweeken populair te maken. Het volk moet worden graag gemaakt, zoodat zij zich vrijwillig komen aanbieden en de meest vertrouwde en de ijverigste personen door de districtmeesters kunnen worden uitgekozen. Eerst dan kan men er werkelijk aan denken Curaçao te bebosschen. Het is onze vaste overtuiging, dat dit toch het aangewezen middel is om onze landbouwtoestanden te verbeteren, omdat door bebossching het water wordt tegen gehouden en dit het eiland vruchtbaar zal maken.

LOGICA.

De heer IDENBURG, Minister van Koloniën heeft groote plannen met Curaçao: „Wil men de kolonie weer tot welvaart brengen, dan zal,

Feuilleton.

Een audientie bij Z. H. den Paus.

(*Particuliere Correspondentie uit Rome aan Het Huisgezin.*)

Dezen morgen, 2 Februari, feest van O. L. Vrouw Lichtmis, had ik het onuitsprekelijk geluk, bij Z. H. toegelaten te worden. Het is een gebruik hier te Rome, dat op dezen dag de kanunniken van de verschillende kapittels, de procurators-generaal der kloosterorden en congregaties en de rectors van de seminariën en katholieke colleges der stad, ieder vergezeld door slechts één persoon, den Paus een kaars aanbieden.

Ik genoot het voorrecht, den procurator-generaal der Missionarissen van het H. Hart, gevestigd in het klooster op de Piazza Navona, te vergezellen. Tegen 10 uur bestegen we de heerlijke *scala reggia*, (koninklijke trap) welke naar de eerste verdieping voert, en kwamen weldra langs de schilderachtig gekleede Zwitsers in de groote *Sala Clementina* met haar meesterlijk uitgevoerde wand- en plafondschilderingen, waarvan eene den dood voorstelt van den H. Clemens, door zijn beulen in de Zwarte Zee ondergedompeld. Aan alle ingangen en in de zaal zelve Zwitsers met hun hellebaarden en *sediarri* in hun roodsatijnen costuum. Velen reeds waren tegenwoordig, allen met spanning het oogenblik afwachtend, dat het hun vergund zou zijn den Vader aller geloovigen te zien en te naderen.

Om 11 uur nam de audiëntie een aanvang. Afwijkend van vorige jaren, toen de receptie in 's Pausen particulier vertrek placht te geschieden, werd ze thans in de *Sala del Trono* gehouden, een prachtige, ruime zaal, met groene tapijten belegd, roodbehangen wanden, waarop fraaie schilderijen prijken, en verguld plafond met kleurrijke, vierkante vakken afgezet. Ook de gordijnen en de troonhemel op den achtergrond der zaal zijn rood, terwijl het blanke electrische licht aan het geheele tooneel een eigenaardigen luister bijzet. Honderd vijftig personen, meest vreemdelingen, worden toegelaten en hebben reeds aan beide zijden plaats genomen.

Eensklaps gaat ginds aan het einde der zaal een deur open, aller oogen wenden zich daarheen, de Paus verschijnt, gedragen in de *sedis portatile*, omringd door de *garde-noble*. Een zacht gedruisch, een gemurmel van stemmen gaat uit de menigte op, blijde verrassing, onbeschrijflijke ontroering. Ondersteund door zijn *camerieri segreti*, bestijgt Z. H. de treden van den troon. Die eerste aanblik is onvergetelijk! Hoeveel beschrijvingen men ook van den roemrijk regeerenden Paus hebbe gelezen, hoeveel afbeeldingen men er ook van gezien hebbe, de werkelijkheid overtreft alle voorstelling. Welk een verrassing die beweeglijke gestalte daar te aanschouwen, nu eens achterovergeleund in den vergulden armstoel met het pauselijk wapen bovenaan, dan weer voorovergebogen om de tengere, schier doorzichtige handen ten eerbiedigen kus te bieden; — dat uitgeteerde, witte gelaat met de diepweggezonken, levendige, van louter minzaamheid zacht stralende oogen, die geheele persoonlijkheid in den sneeuwblanken dos met den rooden mantel, het is als een bovenaardsche verschijning. Niet weinigen weenden van aandoening en ook mij klopte het hart bij de gedachte, dat ik mij in de onmiddellijke tegenwoordigheid bevond van Christus' Stedehouder, van den Vader van honderden millioenen geloovigen, van den grooten Leo XIII, die sinds 25 jaren met onverzwakte hand het roer der Kerk bestuurt.

Weldra was ook aan mij de beurt gekomen, voor de voeten van Z. H. neer te knielen en mijn lippen te drukken op die vermagerde vingeren en den ring, als teeken mijner vereering en aanhankelijkheid aan den H. Stoel. Met bewogen stem, aangemoedigd door den liefdevollen blik, dien de H. Vader op mij vesigde, waagde ik het te vragen om een bijzonderen zegen voor mijne goede moeder in het verre vaderland. Een oogenblik gewaagde zich Z. H. mijn rechterhand tusschen de zijne te houden, terwijl Hij mij met zwakke, doch nadrukkelijke stem toevoegde: „O ja, ik zegen haar en al de uwen." Die stem en dien blik, ik vergeet ze nooit.

Overgelukkig trok ik mij terug om plaats te maken voor de velen, die verlangden hunne hulde te betuigen aan den Plaatsvervanger van Christus op aarde. Bijna tot allen richtte Z. H. een minzaam woord, zelfs

krachtiger dan tot nu, pogingen tot opheffing moeten gedaan worden en dan natuurlijk in den zin door de deskundigen aangegeven." Iets vroeger had de Minister reeds verklaard: „Tegenover de verschillende adviezen van deskundigen, zal de Minister een tegemoetkomende houding aannemen, zonder zich echter aan een bepaald werkprogram te binden" omdat hij zelf Curaçao niet kent. De eenigste persoon, die was uitgezonden om officieel advies uit te brengen over onze kolonie is PROF. WENT, maar „de rapporten van prof. Went vorderen nog nadere overweging en deze dienen eerst terdege te worden getoetst."

Slechts met datgene, wat in het rapport waar bevonden is en practisch-uitvoerbaar, kan een begin gemaakt worden.

Hoe is het nu mogelijk, dat de heer IDENBURG besluiten kan: „Betreffende de taalquaestie grondt de Minister de wenschelijkheid van het geven van onderwijs in het Nederlandsch, vooral op het rapport van Prof. Went." Was de rapporteur bevoegd ook over dit punt zijn oordeel te zeggen? Prof. Went werd hiertoe niet uitgezonden, heeft geen enkele school bezocht, en brengt onze taalquestie slechts in 't voorbegaan ter sprake. Wanneer hij in zijn verslag zegt: „op het meerendeel der scholen (wordt) het onderwijs gegeven in een patois, het Papiamentsch, waarin geen boeken verschenen zijn, die op landbouw of natuurkennis betrekking hebben", is hij wederom ONJUIST. Men moet onderscheid maken tusschen de stad en de buitendistricten. IN DE STAD WORDT OP ALLE LAGERE SCHOLEN IN HET HOLLANDSCH ONDERRICHT GEGEVEN. Slechts voor de eerstbeginnenden op die scholen wordt nog uit noodzakelijkheid gebruik gemaakt van het papiamentsch om hun het hollandsch te leeren, maar in de hoogste klassen hoort men geen enkel woord papiamentsch. Op de examens en tijdens de bezoeken van Gouverneur en schoolcommissie is dit duidelijk bewezen en algemeen bekendgeworden. Wij behoeven hier niet verder op te gaan en beschouwen het als in een vaststaand feit, wat eerlijkheidshalve ook wel aan de Regeering in Holland zal worden medegedeeld.

Op de buitenscholen is dit anders. Waarom? Eenvoudig, omdat de kinderen den weinigen tijd, dat zij om afstand en armoede, de school bezoeken kunnen, hoog noodig hebben om te leeren lezen, schrijven, en rekenen. Maar ook dáár wordt toch nog ten overvloede het hollandsch onderwezen.

„Geleidelijke bevordering van het Nederlandsch acht de Minister een zaak van groot belang voor de toekomst der kolonie?"

De vraag is maar, of zulk een bevordering in de gegeven omstandigheden noodzakelijk en PRACTISCH UITVOERBAAR is ook in de buitendistricten. En nu zwijgen wij nog over het nut van dezen moeilijk uit te voeren maatregel. Noodzakelijk voor het landbouwonderwijs, zooals de Minister schijnt te meenen, is het niet. Evenals het rapport van Prof. Went in het papiamentsch werd vertaald en onder het volk verspreid, zoo zullen ook de populaire geschriften van den landbouwkundige later hun weg wel vinden onder de niet hollandsch sprekende bevolking der buitendistricten. Ondoenlijk zal het hun zijn de lessen van dezen leeraar bij te wonen. Wie zoo iets zelfs durft denken, moet met den Minister bekennen, dat hij Curaçao niet kent. Zoodra er boeken geschreven worden over landbouw geëigend voor Curaçao, zullen die boeken vertaald worden en verspreid onder het volk, daar kunnen wij Z. Exc. de volle verzekering van geven. Als de verspreiding van landbouwkennis derhalve het hoofddoel is van de geleidelijke bevordering onzer moedertaal ook in de buitendistricten, kan dit motief gerust vervallen, het volk, zal er niet onder lijden.

„Dat zelfs beschaafde standen (volgens Prof. Went altijd, die slechts met hollandsche ambtenaren omgang had) op Curaçao slecht Nederlandsch spreken" is ons juist een bewijs, niet van verwaarloozing, maar van het weinig practisch nut, dat de bewoners van onze taal hebben. Een ieder toch kan zich overtuigen, dat hier zeer goed engelsch en spaansch wordt gesproken, omdat deze talen noodzakelijk zijn bij het handelsverkeer en in den omgang met de vreemdelingen, die ons eiland bezoeken.

Een enkele opmerking mag hier wel worden gemaakt; maar vooraf verklaren wij, dat wij volstrekt de bedoeling niet hebben een hatelijkheid te zeggen aan 't adres van Prof. Went. Een hollander hoort onmiddellijk, wanneer zijn moedertaal door een VREEMDE wordt gesproken. Dat echte hollandsche accent, die eigenaardige woordschikking in onze spreektaal is voor een vreemdeling moeilijk te vatten. Wanneer nu iemand, die niet in Holland is geboren en niet van af zijn prilste jeugd onze taal sprak, zich zeer verstaanbaar uitdrukt in onze uiterst moeilijke taal, dan hebben wij niet het minste recht ontevreden te wezen en nog meer te eischen, hem lastig te vallen en te klagen, dat hij „slecht Nederlandsch" spreekt. Laat eens de beste taalkenner onder ons aan een engelschman of spanjaard vragen, hoe WIJ ons in ZIJN moedertaal uitdrukken.

De moraal van deze opmerking ligt voor de hand. Nimmer zal men in een hollandsche kolonie het hollandsch spreken als in Nederland. Steeds zal iemand, die pas uit het vaderland in de kolonie komt, vreemd ophooren. Maar is dit billijk. Het feit, dat op de hoogste klassen der lagere scholen uitsluitend in 't hollandsch onderricht wordt gegeven, het feit, dat reeds jarenlang verschillende couranten in het hollandsch worden geredigeerd en door velen gelezen, het feit dat door het leesgezelschap „Wilhelmina" meerdere hollandsche tijdschriften worden verspreid, wijst toch niet op verwaarloozing onzer taal. Hoe meer Holland echter voor zijn kolonie zal doen, hoe inniger het verkeer zal worden tusschen Moederland en koloniën, des te zekerder zal het hollandsch hier worden bevorderd en verspreid, omdat de hollandsche taal dan worden zal, wat het nog niet is: EEN VERKEERMIDDEL.

Men kende onze vaste overtuiging, dat het onbegonnen werk is *in de buitendistricten* het hollandsch nog meer te verspreiden, dat daarentegen *in de stad* onze moedertaal meer algemeen kan en moet worden, voornamelijk door het hollandsch voortaan ook als conversatietaal te bezigen. Nogmaals wilden wij hierop terugkomen, omdat het schijnt, dat de Minister niet goed werd ingelicht en zeker verkeerd doet met op Prof. Went te steunen. Geleidelijke bevordering van het Nederlandsch behoeft niet uitsluitend bij het *onderwijs* gezocht te worden, dit doet genoeg. Maar de goede gevolgen van dit degelijk onderwijs in onze moedertaal kunnen eerst later worden aangetoond als de kinderen, die nu onderricht ontvingen, op zullen treden in het openbare leven.

De Minister mag niet meenen, dat slechts weinigen IN DE STAD het hollandsch verstaan; spreken blijft altijd iets lastiger. Evenwel zouden wij het meerendeel der beschaafde standen onrecht doen door te verklaren, dat zij „SLECHT Nederlandsch" spreken. De uitspraak van sommigen mag niet volkomen hollandsch wezen, zij is over het algemeen zoo, dat wij er billijkerwijze tevreden over moeten zijn. Het is niet hun moedertaal, maar een aangeleerde, dit verklaart veel aan iemand, die een weinig ondervinding heeft van vreemde talen. Moet echter het gewone volk, dat nooit of nimmer de hollandsche taal noodig zal hebben, toch deze taal leeren? Voor Oost-Indië beantwoordde de Minister deze vraag ontkennend. Waarom zou dit dan wel gelden voor West-Indië?

Moeilijkheden voor het onderwijs verwachten wij van den Minister niet, nu Z. Exc. zoo uitdrukkelijk verklaarde: „Geen beslissing zal in dezen worden genomen, waardoor het bijzonder onderwijs, verreweg in de meerderheid, in moeilijke omstandigheden zal komen." Maar ons dunkt, dat het niet eens noodig zal blijken groote veranderingen te maken, niet om ons te sparen, doch omdat objectief, die ultra moderne plannen nutteloos en onuitvoerbaar zullen blijken.

---

deed een kleine scherts soms de onmiddelijke omstanders even glimlachen. Het is opmerkelijk hoe spraakzaam en opgewekt de Paus ditmaal was, in tegenstelling met verleden jaar bij dezelfde gelegenheid, toen, naar men mij zeide, Z. H. er stiller en vermoeider uitzag.

De audiëntie duurde van 11 tot ruim 12 uur, zonder dat de Paus een teeken van afmatting gaf, hetgeen wel bewijst, dat de gezondheidstoestand van den den doorluchtigen Grijsaard niets te wenschen overlaat. Nadat allen hunne beurt gehad hadden, richtte Z. H. zich met behulp zijner kamerheeren uit zijn zetel op, en, met de eenen arm op zijn stoel geleund, zegende hij luide en plechtig met de rechter de eerbiedig neergeknielde menigte. Dat was het schoonste oogenblik. Nog een laatste blik, en de Paus verdwijnt uit de zaal, gedragen door de *sediarii*. De audiëntie was geëindigd, en allen gingen zwijgend de statige trappen af, het harte vol weldadige ontroering, den geest met onvergetelijke herinneringen vervuld.

De Paus Souverein.

Wij zijn in 't algeloopen jubeljaar getuigen geweest van een in waarheid grootsche en indrukwekkende huldebetuiging, aan den Paus-Koning te Rome bij gelegenheid van zijn zilveren regeeringsjubilé gebracht. Het treffendst was het huldebetoon der katholieke wereld, die met kinderlijke blijdschap het zeldzame feest vierde van haar hoogbejaarden en innig vereerden Vader. Zijner kinderen hulde is het vaderhart des Pausen het meest welgevallig geweest.

Beteekenisvol en een voldoening voor het katholiek gemoed is het aandeel geweest, dat de staatshoofden en regeeringen der verschillende rijken hebben genomen in het jubilé van den doorluchtigen Grijsaard op het Vatikaan.

Dagen lang defileerden voor den H. Vader de buitengewone afgezanten van keizers, koningen en presidenten, om uiting te geven aan de hoogachting, eerbied en vereering hunner hooggeplaatste committenten voor den Paus-Koning.

De Paus-Koning. Immers, niet enkel de Paus, het hoofd der katholieke Kerk, is geëerd, maar ook de oudste en eerbiedwaardigste souverein ter wereld.

De afgezant van den Duitschen keizer toch verzocht den H. Vader, de aangeboden geschenken te aanvaarden als het bewijs eener vriendschap „van souverein tot souverein," en als een blijk der vereering, die de keizer het hoofd der katholieke Kerk toedraagt.

De Duitsche keizer eerde dus in Leo XIII het hoofd der katholieke Kerk, maar ook den souverein, dien hij als zoodanig als zijn gelijke beschouwt.

Het is niet de eerste maal, dat de souvereiniteit van den Paus openlijk wordt erkend. Maar merkwaardig mag het worden genoemd, dat bij een vroegere gelegenheid eveneens een Duitsche keizer uit het protestantsche Huis der Holenzollerns de souvereiniteit des Pausen een historisch- en een rechtsfeit noemde.

Het was in 1885. Duitschland en Spanje hadden over de bekende Carolinen-kwestie een geschil, dat ernstige afmetingen dreigde aan te nemen. De bemiddeling des Pausen, door de regeeringen der beide landen ingeroepen, verhoedde een oorlog.

De Italiaansche bladen, die deze bemiddeling met leede oogen zagen, trachtten er alle staatkundige beteekenis aan te ontnemen. Toen liet de Duitsche regeering in de *Kreuzzeitung* een officieele nota plaatsen van dezen inhoud.

„Duitschland heeft zich hoofdzakelijk tot den Paus gewend, omdat hij koning is, erkend door de Pruisische regeering, die bij zijn persoon een gezant heeft geaccrediteerd. Duitschland heeft een beroep gedaan op den Paus als op een souverein,— een waardigheid, die de geschiedenis en het recht hem sedert eeuwen toekennen"

Thans schrijven wij 1903. Meer dan dertig jaren zijn verloopen sedert de Piëmonteezen door de bres in de Porta Pia Rome zijn binnengetrokken. Tevergeefs vleit de kleinzoon van den overweldiger zich met de hoop, dat de Europeesche diplomatie de overweldiging zal bezegelen. De Paus is en blijft souverein.

En, het vreemdst is wel, dat juist Italiës bondgenooten met den meesten nadruk het recht des Pausen handhaven. De keizer van Duitschland proclameert de souvereiniteit des Pausen; maar hij staat hierin

niet alleen. Verschillende Regeeringen hebben hun gezant bij het Pauselijk Hof, en wanneer staatshoofden en officieele personen den Paus willen bezoeken, moeten zij zich eerst op neutraal grondgebied begeven.

Katholieke vorsten kunnen niet door den H. Vader worden ontvangen, indien zij ook te Rome het Quirinaal bezoeken, omdat zij daardoor behalve den Paus nog een anderen Koning van Rome zouden erkennen. Meermalen bracht dit strenge voorschrift, dat natuurlijkerwijze door den Paus moet gehandhaafd worden, wil Z. H. het jaarlijks terugkeerend protest tegen den statenroof niet van alle kracht ontblooten, meermalen bracht dit strenge voorschrift katholieke vorsten in moeilijkheden met hun bondgenoot, den koning van Italie, dien zij wel te Turijn, Milaan, of in een andere voorname stad van zijn rijk wilden bezoeken, maar niet te Rome. En toch moesten allen dit voorschrift volgen, omdat het eenmaal bij verdrag is erkend en den Paus de souvereine rechten van een vorst niet zijn ontnomen.

Voor de diplomatie zoowel, als voor de katholieken blijft de Romeinsche kwestie een open vraagstuk, en met meer vertrouwen dan ooit mogen wij deze woorden van Mgr. Pie, den beroemden bisschop van Poitiers, herhalen: „Wel verre van te sterven zal de tijdelijke macht der Pausen een nieuw tijdperk van lang leven beginnen. Haar vijanden zullen vergaan; de regeerende geslachten, die haar niet beschermen, verraden, bestrijden, zullen van het wereldtooneel verdwijnen, begraven in de vergetelheid. Maar de dynastie der Paus-Koningen zal weer opbloeien en God zal een keer te meer bewijzen, dat van Hem en van Christus het heil komt."

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke berichten.

† **In Memoriam.**—Zondagnacht overleed in het St. Martinusgesticht aan de Overzijde de Weleerw. Zuster MARIA EUPHRASIA (in de wereld ANTONIA, ANNA MARIA LICHTE). Zij werd te Soerabaja, Oost-Indië, geboren op 25 Augustus 1824, zoodat zij den hoogen leeftijd van bijna 79 jaren bereikte. De overledene was algemeen bekend op ons eiland, waar zij meer dan 60 jaren geleefd heeft en onderwijs gaf; ouderen van dagen noemen haar nog hun leermeesteres.

De Weleerw. Zuster MARIA EUPHRASIA heeft geheel haar leven aan God en Curaçao gewijd. Zij was nauwelijks achttien jaar, toen zij reeds den kloostersluier had aangenomen in het Moederhuis der Eerw. Zusters Franciscanessen te Roosendaal, aldaar haar religieuze belofte aflegde en kort daarop naar Curaçao vertrok, waar zij den 16den November 1842 aankwam.

Vele bloemen bedekten de lijkbaar als teeken van dankbaarheid en hulde aan deze eenvoudige Zuster, die zich in stilte opofferde voor den evenmensch. Maar de vele gebeden, die haar zullen vergezellen, moeten nog luider spreken van onzen eerbied voor zulk een verdienstvolle doode.

Mgr. J. J. A. VAN BAARS verrichtte in de kapel van het St. Martinusgesticht de kerkelijke plechtigheden, waarna een groot aantal Priesters, vrienden en vereerders haar naar het katholieke kerkhof begeleidde, waar heur lichaam de glorievolle verrijzenis afwacht.

Haar ziel ruste in vrede!

* *
*

Zondag ll. werd met buitengewonen luister het Pausfeest gevierd in de parochies van Barber, Sta. Maria, Sta. Rosa en Santo Domínico (Montagne). Evenals in de stad was het volk vol geestdrift. De kerken waren keurig versierd en de geloovigen kwamen zeer talrijk op, zoowel des ochtends bij de plechtige H. Mis, als 's avonds bij het plechtig Lof. Ook in de buitendistricten werd nimmer een feest zoo algemeen en zoo schitterend gevierd. Op Sta. Maria celebreerde de Hoogeerw. Pater, fr. L. THEISSLING, algemeen Overste der Paters Dominikanen in Holland en zijn koloniën, terwijl op Sta. Rosa Z. D. H. Mgr. J. J. A. VAN BAARS pontificeerde en des avonds pontificaal Lof hield in de kerk van Santo Domínico op Montagne.

J. B. Van der Linde Schotborgh.

Curaçao heeft een zijner invloedrijkste, voornaamste burgers door den dood verloren. Na een langdurige ziekte overleed Zondagavond de heer J. B. VAN DER LINDE SCHOTBORGH, eigenaar van de algemeen bekende plantage *Savonette* en sinds jaren lid van den Kolonialen Raad. Hij bereikte den ouderdom van 68 jaren.

Een groote menigte vrienden, waaronder ook de HEG. heer Gouverneur werd opgemerkt, vergezelde het lijk naar zijn laatste rustplaats.

Portretten.

De heeren SOUBLETTE hebben ons als herinnering aan het Pausfeest een stel portretten gezonden, waar wij volgaarne de aandacht onzer lezers op willen vestigen. Zij zijn veertien in getal en tegen billijke prijzen te bekomen. Over de afwerking behoeven wij niet te spreken. De heeren SOUBLETTE zijn te zeer bekend als artistieke fotografen. Maar een betere herinnering aan de feestelijkheden dan deze portretten zal moeilijk te vinden zijn. Zij geven een overzicht van af den uittocht van Monseigneur naar de Kathedraal tot en met de kindercantate. De geheele optocht wordt weergegeven, alsmede verschillende mooi versierde huizen. Iemand, die zulke portretten bewaart, zal altijd kunnen toonen, hoe wij hier het Pausfeest gevierd hebben. Menigeen zal zich zelf of een vriend herkennen in die talrijke menschenmassa, welke op verschillende uren van den dag zich in de straten verdrong.

Wij zijn den heeren SOUBLETTE dankbaar, dat zij met hun activiteit ons zulk een prachtige herinnering van de feesten bereid hebben, ongetwijfeld zullen zeer veel personen hun arbeid weten te waardeeren.

Diefstal.

Behalve de 300 Gulden hebben de dieven uit het bureau van den heer S. op den Rooden Weg, nog een portefeuille en een doosje met brieven en stukken medegenomen. Eenige dagen vroeger was ook beproefd in te breken in zijn kantoor, dat binnen 't fort ligt. Vreemd, dat ook juist in die dagen het salaris van den Magazijnmeester W. F. gestolen werd, één dag na het innen van dit salaris. Zou men niet geneigd zijn te besluiten, dat hier dieven aan 't werk zijn geweest, die bekend zijn met de ambtenaren en hun zaken? 't Is lastig in 't publiek zijn meening hier uit te spreken zonder een bepaalde klasse van personen onder verdenking te brengen, maar het zal der politie niet moeilijk vallen te onderzoeken, wie zoo al in den laatsten tijd in die huizen en plaatsen bekend is geweest en nu in vermeende verongelijking aanleiding zocht om te stelen. Want, dat de dieven zeer goed wisten, waar zij wezen moesten, dunkt ons duidelijk. De gelegenheid om te stelen op Curaçao is groot en toch gebeurt het, Goddank, slechts zelden. Niet geheel toevallig zal derhalve juist nu bij twee ambtenaren worden ingebroken, bij den een daags na het ontvangen van het salaris en bij den andere door een dief, die ook het kantoor van dienzelfden heer in 't fort kon vinden.

Verzekering.

Een nieuw soort verzekering is er onlangs in Den Haag opgericht, van welke verzekering de Heer A. CHARLOUIS, Hoofdagent is voor Curaçao.

De naam van deze vennootschap zou doen vermoeden, dat het een loterij is, doch de polissen correspondeeren alleen op de nummers der Nederlandsche staatsloterij, en heeft verder niets met loterij uit te staan. Zoo dikwijls op dit polisnummer in de N. St. loterij een prijs of premie valt, waarop winst wordt gemaakt, ontvangt de verzekerde telkens een bedrag gelijk aan 1/20 van de winst op het correspondeerende heele lot behaald. En dit zoolang tot dat deze uitkeeringen het totaal van *f* 10.000 bereikt hebben, waarna de verzekering stilzwijgend ophoudt en de polis wordt ingetrokken.

De premie, welke betaald moet worden, bedraagt *f* 100 in eens te storten of in termijnen; en daardoor verzekert men zich een kapitaal van *f* 10.000 en heeft *de kans* dit groote kapitaal veel eerder te bekomen dan door langdurige geldbelegging zou kunnen geschieden.

Gevaar is er niet bij, de *f* 100 brengen zeker *f* 10.000 op. Hierin bestaat juist de verzekering. De polis blijft van kracht, totdat het verzekerd kapitaal van tienduizend gulden geheel is uitgekeerd. Zelfs wanneer de Vennootschap gedwongen zou zijn de verzekering op te zeggen, verbindt zij zich nog de betaalde premie ten volle terug te betalen.

Strohoeden.

De hoedenindustrie is nog altijd in kwijnenden toestand. Er worden wel weer veel hoeden gemaakt en verkocht, maar de hooge prijzen van een paar maanden geleden kunnen nog niet worden uitbetaald. Een dozijn hoeden van ipiapa brengt nu slechts *f* 4.50 op, terwijl voor het stroo *f* 1 de 12 bosjes moet betaald worden. Doch dit stroo is thans van bijzonder goede qualiteit en de bosjes zijn grooter dan vroeger.

Wanneer zal er toch eens iets gedaan worden om deze industrie weder tot bloei te brengen en in stand te houden? Vooral in droge jaren is het hoedenvlechten de eenigste bron van inkomsten voor de arme bevolking.

Bloemen.

Met genoegen hebben wij vernomen, dat 35 personen hebben deelgenomen aan de groote bestelling van zaden en potten door de „Cur. Maatschappij" in het belang harer leden gedaan. Wanneer na aankomst der bestelde zaden, de bloemenliefhebbers zich maar streng houden aan de voorschriften van grondbereiding, zaaien en besproeien, zal deze proef zeer veel kans van slagen hebben, want zij werd door ernstige studie voorbereid en is door kleinere proefnemingen voorafgegaan.

Verdronken.

De heer FREDERIK EMAN, gevestigd op Aruba, is op de reis van hier naar Aruba met de *Los Hermanos*, in den avond van jl. Dinsdag over boord gevallen. Door de bemanning van het schip opgehaald, gaf hij echter kort daarop den geest.

(*De Cur. Courant*)

Concert.

Luidens bekendmaking van de damesvereeniging *Eendracht maakt Macht*, is het concert, dat ll. Zaterdagavond ten bate van die vereeniging plaats zou hebben, om gronddige redenen voorloopig uitgesteld.

(*De Vrijm.*)

Dr. Schaepman.

„Het Centrum" deelt mede, dat door eenige te Rome wonende Hollanders op het graf van dr. Schaepman een klein gedenkteeken is geplaatst, dat in medaillonvorm de kruisiging van Christus voorstelt en van een opschrift is voorzien.

Oost en West.

De plannen der commissie van „Oost en West" om in Den Haag een permanente tentoonstelling met monsterkamer in te richten, bestemd tot verkoop of levering op bestelling van producten van Indische Nijverheid, Huisvlijt en Kunst-Industrie heeft een vasten vorm aangenomen.

Reeds hebben eenige belangstellenden gelden bij elkander gebracht, die, met hetgeen ook nog door anderen zal worden ingeschreven, dienen zullen om het bedrijfskapitaal te vormen van een op te richten Naamlooze Vennootschap.

H. M. de Koningin schonk voor het doel — ontwikkeling van de huisindustrie in de Koloniën — een bedrag van *f* 3000, terwijl ook van de zijde der Regeering alle mogelijke medewerking te verwachten is.

Er bestaat dus kans, dat de permanente tentoonstelling spoedig zal kunnen worden geopend!

(*Het Vaderland*)

Van H. M. de Koningin Moeder ontving de vereeniging nog voor hetzelfde doel *f* 250.

Jammer, dat de Curaçaosche afdeeling zich zoo rustig houdt!

Officieele berichten.

Bij Koninklijk Besluit, dd. 31 Januari 1903, is de Heer S. SENIOR JR., erkend en toegelaten als Consul der Dominikaansche Republiek alhier.

* *
*

Bij Gouvernements-beschikking, is:

1°. den Heer A. SPROCK JR., geëmploijeerde ter Gouvernements-Secretarie alhier, gerekend te zijn ingegaan den 5n. Maart ll., tot herstel van gezondheid, een binnenlandsch verlof voor den tijd van tien dagen verleend.

2°. Den Heer A. J. C. KRAFFT, Koloniaal-Ontvanger alhier, gerekend te zijn ingegaan den 11n. Maart ll., wegens familieaangelegenheden, ééne maand binnenlandsch verlof verleend;

3°. De Heer PH. F. GORSIRA, klerk ten kantore van den Koloniaal-Ontvanger, belast met de functiën van Ontvanger, gedurende den verloftijd van den Heer KRAFFT voormeld.

4°. aan den Heer TH. F. VAN DER LINDE SCHOTBORGH, klerk ten postkantore alhier, gerekend te zijn ingegaan den 7n. Maart ll., wegens familieaangelegenheden, eene verlofsverlenging voor den tijd van twee weken verleend.

5°. den Heer P. T. S. KRAFFT. geëmploijeerde ter Griffie van het Hof van Justitie alhier, gerekend te zijn ingegaan den 11n. Maart ll., wegens familieaangelegenheden, een binnenlandsch verlof voor den tijd van ééne maand verleend.

Posterij.

De met den Nederlandschen paketschoener *Gouverneur van den Brandhof* naar St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba te verzenden brievenmalen worden Maandag den 16den dezer om 5 P. M. gesloten.

* *
*

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Anna Florence Babiel c|o Pedro B. Walter, Capt: R. I. Barnes, Pieternelle Ballentier, Merselita Bulbai, Vasiglio Calzon, W. Derband, Gerarde del Vally, R., Emilio Fuentes, Joh: Gathmann, R. C. Henriquez, Alexander S. Leseur, Enoveva Laker, Mariette Moron, Nellie Marthen, Emilio Perez.

Aangeteekende stukken:

Mrs. M. Forbes, F. de P. Meaño Rojas, Regio Console d'Italia, C. Winkel & Zonen (2).

Niet voor verzending vatbaar een drukwerk geadresseerd aan: H. J. de Groen, Rotterdam.

Advertentien.

Bonaire.

Gisteren, 28 Feb., is hier een flesch aangespoeld en gevonden door WILLIAM BOUGH. In deze flesch was een papier, waarop gedrukt stond gelijk ik hierna zal aangeven.

De vinder heeft de flesch gebracht bij den consul van U. S., die het moet opsturen aan het U. S. Hydrografic Office te Washington.

Ziehier een nauwkeurige copie.

Bottle Paper

U. S. Hydrographic Office.

Name.................. Hust Leurs.
Vessel.................. Principality.
Date.................. November 29|02
Latitude............ 8,30 North
Longitude.......... 38,45 Westh
Finder................ William Bough
Date.................. 28 Februari
Locality............ Boca di Wasjikema, Playa. Bonaire.

Dit laatste was natuurlijk niet ingevuld, dat heb ik gedaan volgens opgave van den Agent Consulair van Amerika.

Achter op dit papier stond nog:

Principality.

Nov. 29|02.
8° 30′ Nth.
38° 45′ West.

Buitenland.

Duitschland. — Op initiatief van vorst Löwenstein-Rosenberg hebben zich een aantal hooggeplaatste personen uit Heidelberg, Mannheim, Karlsruhe en andere plaatsen in Baden, vereenigd tot een Badensche afdeeling van den anti-duelbond.

Amerika. — Verschillende leden van den Amerikaanschen Senaat ontvingen een telegram, onderteekend „John Rockefeller", waarin de eisch werd uitgesproken, dat de wet tegen de trusts niet moest worden aangenomen.

Mexico.— Nog steeds heerscht de pest te Mazatlan (Mexico). Alle bedrijf staat stil, alle winkels zijn gesloten. Er heeft een ware uittocht van inwoners plaats, meer dan 12000 verlieten reeds de geteisterde stad. Sedert 1 December heeft geen enkel stoomschip de haven aangedaan. De goederen, die ter verscheping gereed liggen, hoopen zich op. Men telt dagelijks een twintigtal dooden; circa tweehonderd lijders worden in de gasthuizen verpleegd. Van afneming der epidemie is geen sprake, integendeel, zij schijnt zich meer en meer uit te breiden.

Transvaal. — Het *South African News* is van oordeel, dat Chamberlain, mits hij de bevolking van Zuid-Afrika behandelt in den geest van zijn toespraken in Beetsjoeanaland en westelijk Transvaal, spoedig zal ondervinden, dat hij te doen heeft met een uiterst vergevensgezind volk. Van de deputaties te Bloemfontein sprekende, zegt het blad, dat het niet weinig dwaas van Chamberlain was, het adres van De Wet en Hertzog onbeleefd te noemen en aanmerkingen te maken op een verzoekschrift, door een rechtsgeleerde opgesteld. In dat verzoekschrift stond niets onhoffelijks. Chamberlain heeft bekend gemaakt, dat hij aan iedere deputatie en aan elke klacht het oor wilde leenen. Alleen het feit, dat generaal De Wet en andere eerlijke mannen zich bij de nieuwe regeering aansluiten en daar hulp zoeken, is reeds een zeer groote stap tot den vrede.

Macedonie.— Het schijnt, dat de Macedonische opstand nu reeds gaat uitbreken. Uit Sofia werd gemeld:

„In een gevecht tusschen Turken en Bulgaarsche opstandelingen hebben de eersten veertig man, wapenen en ammunitie verloren.

Velen sluiten zich bij de opstandelingen aan."

De Turksche mobilisatie wordt nu ook officieel niet meer tegengesproken, maar ze heet enkel defensief.

De *Daily Telegraph* verneemt uit Petersburg, dat alle reserve-officieren van het Russische leger aanzegging gekregen hebben, zich gereed te houden om zich binnen 24 uren bij hun regimenten te voegen.

Koning Alexander van Servië en H. M. Draga zijn naar Oostenrijk getogen en de vorst van Montenegro heeft keizer Franz Jozef voorgesteld, een handelsverdrag *tusschen beide Staten* te sluiten.

Marokko. — De Marokkaansche quaestie blijft in het stadium van raadselachtigheid. Nu heeft de pretendent weer te beschikken over 30 duizend man en *Morning Leader* meldt zelfs:

„De toestand van anarchie te Tanger heeft de mogendheden reeds voorloopige maatregelen doen nemen tot interventie."

China. — Over China een belangrijk stuk van Borel, die in China is geweest, volgens de *Tel.*

„Iemand, die met een beetje gezond verstand en een beetje flair den gang der zaken in China in de laatste jaren heeft gevolgd, kan niet anders dan glimlachen over de wijze, waarop gezamenlijke Europeesche diplomatie — misschien de Japansche alleen niet — zich door de Chineesche om den tuin heeft laten leiden.

Er is geen kwestie van dat, al moge eene oorlogsschadevergoeding zijn toegestaan, al mogen eenige nieuwe havens geopend zijn en eenige verwoeste kerken hersteld, de Europeesche diplomaten, wat de hoofdzaken aangaat, geen stap verder zijn gekomen. De keizerin-weduwe, thans mooi weer spelend, is stellig even anti-Europeesch als ooit, de Boxer-aanvoerders krijgen á la barbe der Westersche diplomatie de belangrijkste posten.

En daar verder het geïncarneerde Chineesche begrip van oorlogvoeren dit is, dat de partij, die terugtrekt en het gewonnene weer afgeeft, verloren heeft, is ook elke rechtgeaard Chineesch heilig overtuigd, dat de „barbaren" het ten slotte weer leelijk hebben afgelegd. Er is dan ook niet de minste twijfel aan, of binnen niet al te langen tijd wachten ons verrassingen, waar de gevolgen niet van zijn te overzien."

Australie.— Over den cykloon, die de Gezelschaps- en Taumotoe-eilanden in de vorige maand heeft getroffen, worden thans nadere bijzonderheden meegedeeld. Blijkbaar heeft de ramp zich niet uitgestrekt over de meest welvarende eilanden in den Grooten Oceaan, maar over de eilandjes Hao, Hikoewera en Marokau; deze onder Fransch gezag staande eilandjes met 25000 bewoners, liggen te midden der Oostelijke groep; de Taumotoe-eilanden, op een aanzienlijken afstand van Tahiti. Toch moet de storm zelfs op Raiatea, het Westelijkste eiland van den archipel, schade aangericht, en daar het dorp Teawaroea verwoest hebben.

Hikoewera was een der welvarendste eilandjes van den archipel, met een duizendtal inwoners, die parelmoer verzamelden voor den uitvoer. De helft van de bevolking (de gezagvoerder van de „Marpora", die het bericht van den ramp aanbracht, sprak van 5 á 10.000 slachtoffers) moet omgekomen zijn.

Al deze eilanden steken slechts een voet of twintig, boven de zee uit. De cykloon woedde blijkbaar verscheidene dagen. Den 11n. Januari was de hemel erg zwart, zoodat de bewoners al angstig werden. De atmosfeer was drukkend. Den 14en en 15n kwamen de golven ter hoogte van 10 á 13 meter en plotseling werd alles wat op de eilanden zich bevond, als weggespoeld door een ontzettende golf, over een oppervlakte van duizenden vierkante mijlen.

Aan de inlichtingen aangebracht te Papoete, Tahiti, op 26 Jan. door den schooner „Rimeo" en door de stoomboot „Excelsior", den volgenden dag aangekomen met 400 overlevenden aan boord, ontleenen wij nog het volgende: De kapitein van de „Excelsior" denkt dat 800 personen omgekomen zijn op de eilanden Hao, Hikoeura en Marokan. Hao en Marokan zijn geheel vernield. Acht Europeanen zijn verdronken, waaronder een vrouw, die zich van schrik het leven benam. Vele bewoners trachtten nog in kokosboomen te vluchten, maar alleen degenen, die zich op hooger gelegen plaatsen bevonden, konden zich zoo redden.

De overlevenden, die zich aan boord van de „Excelsoir" bevonden, hadden drie mijlen zwemmende afgelegd.

De overlevenden op de Gezelschaps- en Taumotoe-eilanden zijn zonder levensmiddelen, zonder schuilplaats en zonder kleeren; men vreest, dat velen zullen sterven alvorens er hulp komt. Wel hebben de Fransche overheden spoedig maatregelen genomen en twee oorlogsschepen gezonden met zoet water en voorraad en de Italiaansche kruiser „Calabria" heeft zich aangesloten, maar de afstand is zoo groot en de nood zoo hoog gestegen.

Ingezonden Mededeelingen.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1903.	Marcb.	Philad.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.
Vertrekt van NEW-YORK............	Feb. 14	Feb. 21	Feb. 28	Mrt. 7	Mrt. 7	Mrt. 21
Komt aan te SAN JUAN............		26		12		26
Vertrekt van „		27		13		27
Doet CURAÇAO aan.....................		Mrt. 1		15		29
Komt aan te LA GUAIRA............	21	2	Mrt. 7	16	21	30
Vertrekt van „	22	4	8	18	22	April 1
Komt aan te PTO. CABELLO.........		5		19		2
Vertrekt van „		6		20		3
Komt aan te CURAÇAO...............	28	7	9	21	28	4
Vertrekt van „	Mrt. 2	8	16	22	30	5
Doet LA GUAIRA aan................		9		23		6
„ SAN JUAN „		11		25		8
„ PONCE „	4		18		April 1	
Komt aan te NEW-YORK............	10	16	24	30	7	3

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Marcb.	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida
Vertrekt van CURAÇAO	Feb. 23	Mrt. 2	Mrt. 9	Mrt. 16	Mrt. 23	Mrt. 30
Komt aan te MARACAIBO............	24	3	10	17	24	31
Vertrekt van „	28	6	14	20	28	April
Komt aan te CURAÇAO..............	Mrt. 1	7	15	21	29	